

Ett möte

Korridoren på studenthemmets femte våning ser oändlig ut. Innanför tio stängda dörrar bor tio för mig okända killar. Snart skall jag träffa åtminstone en av dem. Jag har fått brev från honom tidigare idag. ”Jag har inte ditt telefonnummer utan skriver istället. Vill gärna träffa dig. Jag är din fadder. Hälsningar Bosse Haglund.” Så stod i brevet med adress och telefonnummer tillfogad. Lättad lämnade jag mitt inackorderingsrum hos fru Agge och gick för att söka upp min fadder.

Första delen av promenaden var skön. Det kändes så gott att någon människa här i stan frågade efter mig. Jag hade längtat så länge efter att få flytta hemifrån och få börja på nytt som student i Uppsala. Mamma och pappa kunde inte lämna mig tillräckligt fort. Jag småhoppade av otålighet när de packade sina saker. Men redan första kvällen greps jag av övergivenheten i mitt lilla rum. Det var första gången jag var helt utelämnad åt mig själv och min företagsamhet. Innan dess hade det mera varit frågan om att kämpa sig till ett utrymme i en värld trång av regler och krav. Nu fanns bara tomheten omkring mig. Jag satt i går kväll hopkrupen på sängen med armarna runt mina knän, som för att hålla ihop mig. Men med dagsljuset kom ny kraft. Och med posten ett brev där jag var efterfrågad.

När jag närmade mig Sturegatan och Waldenströmska studenthemmet, blev benen tyngre. Tänk om det var fel tid att komma, han kanske var på föreläsning? Såg det inte desperat ut att komma redan samma dag? Jag fortsatte ändå att gå som om någon skruvat upp en fjäder i ryggen på mig. Och nu står jag här och har ringt på dörrklockan med hans namn.

En av dörrarna nästan längst bort i korridoren, slås upp med ett brak. Luften fylls av stråkmusik, förmodligen en av Mozarts symfonier. Inne i rummet måste ljudet vara öronbedövande. Jag hör bra från min position i andra änden av korridoren.

En bråkdelssekund senare visar sig en kille i jeans och blårutig skjorta. Jag ser inte riktigt hans ansikte då jag kisar närsynt utan mina glasögon. På klapprande träskor närmar han sig småspringande. Hela kroppen utstrålar vilja och energi. När han kommer närmare ser jag hans kortklippta svarta hår. Det ser nyklippt ut och öronen ser lite nakna ut. Hans blågrå ögon tittar forskande på mig genom tjocka, svartbågade glasögon. Fastän han ser allvarlig ut, känner jag att han är glad för att jag kom. Mitt i hans beslutsamma blick och energiska rörelser anar jag en blyghet. Därför står jag kvar fastän kroppen samtidigt är inställd på flykt.